

Tykkyläisten sukuseura

Jäsenlehti 1/2009

Puheenjohtajan tervehdys

Hyvät sukulaiset

Tykkyläisten sukokokous pidetään 18.7.2009 Laukaassa. Kokouspaika on Hotelli Vuolake os. Uimarannantie 2, 41340 Laukaa, puh. 014833002 www.vuolake.fi.

Hotelli sijaitsee Laukaan Kirkonkylässä, keskustan liikenneympyrästä n. 0.5 km Suolahden suuntaan. Keski-Suomen maakuntalaulu päättyy sanoihin ”..täällä kaikki niin kallista on.” Älkää peljätkö, sana kallis ei tarkoita maakunnan yleistä hintatasoa vaan kotiseutuaatteen nostatusta.

Laukaa on alueen kasvukunta, asukkaita on kohta 18 000. Seurakunta on perustettu 1593 ja kunta 1868. Ihmiset ovat majoilleet täällä jo vuosituhansia, josta todistuksena ovat esihistorialliset Saraakallion maalaukset. Kokouspäivänä kerromme seudusta yhtä ja toista. Asiasta kiinnostuneet voivat perehtyä kohteeseen tietokoneen avulla.

Sukukokouksen keskeinen tarkoitus on sukulaisten tapaaminen. Henkilökohtaisen tapaamisen kautta voivat sukusiteetkin parhaiten vahvistua. Kuuluminen johonkin yhteisöön on myös toinen asia. Sukuseuratoiminta on myös eräs tapa vahvistaa juuriamme.

Kokouksemme ohjelman pääaiheena on ehdotukseni mukaan talvisodan 1939-40 evakkomatkan muistelot, tositarinat. Sodan sytyttyä mm. koko Enon ja Ilomantsin pitäjiä siviiliväestö joutui evakkoon. Me Tokrajärven Ikoset, äitini Lyydi o.s. Tykkyläinen, muiden mukana.

Vanha sanansutkaus kuuluu: ”Joka vanhoja muistelee, sitä tikulla silmään”.

Sukuseuratoimintaan tuo sanonta ei sovi, sillä koko toiminnassa perustahan on suvun vaiheisiin perehtyminen. Tieto vanhoista tapahtumista auttaa meitä ymmärtämään aikamme ilmiöitä. Evakkomatka ei liene kenellekään ollut hupiretki. Kyseessä oli rajaseudun väestöä koskeva hätätila, jota varjosti pelko, epävarmuus, vilu ja nälkäkin. Jokaisella evakkolaisella on oma tarinansa, niin minullakin.

Kun sota alkoi 30.11.1939, saimme kohta käskyn lähteä evakkoon. Matka Tokrajärveltä Kaltimon asemalle (nyk. Eno) on noin 30 km. Lähdimme

matkalle hevospelillä, kirkkoreellä, johon survottiin viisi lasta, 10 - 2,5 v, ukki ja mummo, Lyydi-äiti, joka kantoi mahassaan miltei viimeisillään nuorimmaista vesaansa, sekä isä kuskariksi. Tokkopa tuossa lie kaikille ollut istumapaikkoja, saattoi olla niistä kapelu, joku voi jäädä kannoille. Ei tule mieleen rallatteliko kukaan: ”..on ryijyn alla lämmin, kun lunta tuisuttaa..” Vanhempani saattoivat tunnelmoida virren sanoin: ”minä vaivainen oon mato matkamies ...”. Me lapset emme onneksi tajunneet vanhempiemme mielialoja.

Hevoskyyti kesti kolmisen tuntia. Sää oli leuto, mutta miten olisimme pakkassäässä selvinneet? Kaltimon asemalla siirryimme junaan HÄRKÄVAUNUUN, eväsnyytit ja vähäiset varusteet kainalossa. Isä hyvästeli perheensä ja palasi Ilomantsiin, jossa hän palveli maataan jossain huoltojoukoissa. Juna vei meidät Sukevalle. Evakko aika kesti noin neljä kuukautta. Isä ei päässyt kertaakaan käymään luonamme.

Pääsimme palaamaan evakosta kotiimme huhtikuun alkupuolella 1940. Monet kohtalotoverit eivät olleet yhtä onnekkaita, vaan jäivät ikuisiksi

evakoiksi. Kerron oman evakkotarini kokouksemme ohjelmaosan aikana. Muitakin tositarinoita on, uskon niin, joten tulkaapa kertomaan omakohtaisia muistikuvianne. Asiasta ei tarvitse laatia kirjallista esitelmää, riittää jos suostuu haastateltavaksi. Ilmoittakaa suostumuksesta etukäteen minulle, puh 0503587474.

Ohjelmaa pyrimme keventämään sota-ajan lauja lauleskellen. Muistatko Sillanpään marssilaulun, Kodin kynttilät, Vartiassa, Kaunis Karjala jne.. Lisäksi Lauri Yrjönpoika on luvannut etsiä evakkoaiheeseen liittyvän elokuvan.

Tässä yhteydessä ei ole aihetta kertoa kokouspäivän ohjelmasta ja aikataulusta, koska se tulee esille erikseen tämän sukuviestin sivuilla.

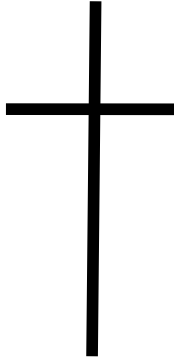
Toivotan Teille kaikille hyvää vointia ja aurinkoista kevättä. Olette kaikki sydämellisesti tervetulleita sukkokokoukseemme. Helliköön heinäkuun helle yhdessäoloamme.

Harvoin yhtehen yhyimme
Saamme toinen toisihimme
Näillä sydän-Suomen mailla
Laukaan mailla mainioilla

Laukaa 15.4.2009

Teivo Jknen

Täältä puolehen ylhäisen maan

Tyyne Kyllikki Sarola

11.3.1919 – 15.2.2009

Kyllikki Sarola

Kyllikki syntyi Rautavaaralla Ida ja Otto Sarolan kolmantena lapsena. Perheessä oli viisi lasta ja Kyllikki oli tytöistä nuorin.

Yioppilaaksi tulonsa jälkeen Kyllikki opiskeli farmaseutiksi. Hän oli apteekkioppilaana Nurmeksessa. Koko varsianisen työuransa Kyllikki teki Järvenpään apteekissa. Järvenpäässä hän jatkoi elämäänsä myös eläkepäivinään.

Kyllikin harrastukset liittyivät suurelta osin seurakunnan toimintaan. Lähetys-, raamattu- ja rulouspiirit saivat hänestä aktiivisen osallistujan eläkepäivinä ja siellä muodostuivat myös läheiset ystävyys-suhteet. Kansalaisopiston kirjallisuuspiiri oli myös mieluinen harrastus.

Vaativan työn vastapainoksi Kyllikki matkusti paljon. Kun voimat eivät enää riittäneet matkalle lähtemiseen, hän seurasi kotona keinutuolissa istuen television Matkapassi-ohjelmaa.

Kylliki sai elää pitkän ja rikkaan elämän. Hänet tunnettiin valoisana ja ystävällisenä ihmisenä niin työss'ä kuin ystäväpiirissä.

Kyllikin serkku
Irja Laine

Kyllikki Sarola

Sukuneuvosto kokoontui 28. maaliskuuta

Sukuneuvoston kokous pidettiin 28. maaliskuuta Helsingissä Laajasalossa sihteerin kotona. Kokouksessa vietettiin hiljainen hetki Kyllikki Sarolan poismenon johdosta. Varsinaisina asioina

olivat kesän sukukokouksen valmistelu ja sukuseuran toiminnan kehittäminen. Keskusteltiin jäsenlehden kehittämisestä ja kotisivuista.

Toivo Ikonen jättää sukuseuran puheenjohtajan tehtävät

Toivo Ikonen ilmoitti sukuneuvoston kokouksessa, että hän jättää sukuseuran puheenjohtajan tehtävät ja jättää tilaa nuoremmille. Hän oli sukuseuramme ensimmäinen puheenjohtaja. Hänen johdollaan

toteutettiin aikanaan sukuseuran rekisteröiminen. Hän on johtanut puhetta kaikissa kuudessa kokouksessa.

Ylhäällä vas. Toivo Ikonen, ylhäällä oik. Esko Malinen, Marjaana Tykkyläinen, Lauri Tykkyläinen.

Alhaalla vas. Eino Tykkyläinen, Sakari Sarola ja Matti Tykkyläinen, alhaalla oik. Lauri Tykkyläinen ja Niilo Tykkyläinen

Niilo Tykkyläinen

Toivo Ikonen Tykkyläisten sukuseuran ensimmäinen puheenjohtaja

Toivo Ikonen valittiin sukuseuran puheenjohtajaksi suvun ensimmäisessä kokouksessa Hotelli Pielisessä 1998. Silloin päätettiin sukuseuran perustamisesta ja valittiin ensimmäinen sukuneuvosto. Toivon johdolla sukuneuvosto laati seuralle säännöt ja seura rekisteröitiin. Ensimmäisessä kokoontumisessahan ei luonnollisestikaan oltu valmisteltu henkilövalintoja. Oli onni, että Toivo oli silloin paikalla. Hän oli kiinnostunut suvusta, oli jo ennestään selvillä sukulaisista ja kiinnostunut sukuseuran perustamisesta. Hän on aina ollut kiinnostunut perinteistä ja on omalta osaltaan merkittävästi toiminut perinteiden säilyttämisen puolesta. Lisäksi hänellä oli jo työelämästä peräisin vahva järjestötoiminnan tietämys. Tuosta kokouksesta tulee kesällä täyteen 11 vuotta.

Seuran puheenjohtajana Topilla on virallisten asioiden lisäksi aina ollut mukana annos kulttuuria. Ensimmäinen kosketus Topin kiinnostuksesta kulttuuriin saatiin jo sukukokouksessa Hotelli Pielisessä 1999.

Virsikanteleesta suvun perinne-esine

Pian tämän jälkeen Topi esitteli sukuseuralle virsikanteleen, jota hän halusi nimittää suvun perinne-esineeksi. Virsikannel oli aikanaan löytynyt Iljalasta Enonsalolta Topin mummolan vintiltä huonossa kunnossa. Topi oli pyytänyt Antti-enoltaan saada kunnostaa virsikanteleen – olihan sillä kunniakas historia. Kuten muistamme, Iljalan isäntä Ukko-Mikko ei päästänyt nuorinta poikaansa Enonsalon kansakouluun, vaan piti kiertokoulua riittävänä. Tämä virsikannel on aikanaan lähes 100 vuotta sitten ollut käytössä kiertokoulussa virsien säestyksessä. Topi kunnosti soittimen huippukuntoon ja on sillä säestänyt jokaisessa sukukokouksessa yhden virren. Kädentaidosta on hyvä esimerkki Topin itsensä kokonaan rakentama

Kuvassa kansallispukuihin pukeutuneina Topi ja Aili esittävät laulua ja Topi säestää kanteleella sukukokouksessa 1999.

Kuva. Mikael Wacklin kokeilee virsikannelta Uimaharjun kirkossa sukukokouksen tauolla vuonna 2005

uusi virsikannel, jonka hän lahjoitti sihteerille 60-vuotismerkkipäivän kunniaksi. Se on kotona kunniapaikalla käyttövalmiina.

Käden taidoista tunnettu "Tuohi-Topi"

Topin kädentaidoista olemme saaneet näytteitä myös sukuseuran puitteissa tämän tästä. Oheisessa kuvassa sukkokokus on vierailulla Haapalahdessa Nestori Tykkyläisen tilalla. Tyyliin sopivasti Topi esittää isännälle ja sukkokokusväelle tervehyksen kalevalaiseen tyyliin pukeutuneena tuohikontti selässä, tuohihattu päässä ja paimenen tuohitorveen puhaltaen. Tuohi on ollut aina lähellä Topin sydäntä.

Topi on usein veirailuilla muistanut isäntäväkeä tuohiesineillä. Näin kävi myös viime kerralla sukkoneuvoston kokouksessa. Emäntä sai lahjaksi taidokkasti valmistetun tuohikorin.

Tutustuin Toivoon yli kolmekymmentä vuotta sitten hänen ollessaan työmatkoilla. Minulla oli tilaisuus vierailla omien lasteni kanssa nuorten leirillä, jossa Topi oli yhtenä vetäjänä. Hänet tunnettiin siellä Tuohi-Topina, koska hän teki tuohesta melkein mitä vain. Tuohesta syntyi kontteja, lakkeja, koruja ja mitä vain. Aamuerätys tuli laulaen ja Topin viulu

Kuva. Topi tervehtii sukkokokusväkeä ja Tykkylän tilan isäntää sukkokokusessa Haapalahdessa 2005

soi: "Leiriläiset, leiriläiset, herätkää, nyt on uusi aamu..."

Kuvaselma Iljan Ukko-Mikon elämästä

Kiinnostuksesta oman suvun menneisyyteen on osoituksena mm vuonna 2005 Uimaharjun sukkokokusen yhteydessä Topin mummolassa Iljalassa esitetty kuvaselma Iljan Ukko-Mikon ajoilta 1910-luvulta. Siinähan mummolan pihalla aidossa ympäristössä veljekset Erkki ja Topi esittivät kuinka Ukko-Mikko ei päästänyt poikaansa Anttia Enonsalon kansakouluun, vaan piti kiertokoulua parempana. Opettaja Kautto sanoi kohteliaasti "hyvästi" ja lähti koululle tyhjin toimin.

Kuten muistamme, sama kuvaselma esitettiin seuraavana kesänä Enonsalon koulun 100-vuotisjuhlan tapaamisessa.

Kuva. Opettaja Kautto puhuttelee Iljalan isäntää Topin ja Erkin kuvaselmassa 2005. Tapahtumat sijoittuvat noin vuoteen 1914

Eläkevaarina pian 20 vuotta

Toivo teki pitkän työuran Raittiuden Ystävät ry:ssä. Hän on ollut eläkkeellä leipätyöstä 1989 asti. Ei kuitenkaan lepäillyt laakereillaan, vaan on ollut uuttera sekä töissä, että harrastuksissaan.

Oma koti on talo Laukaassa kauniin Peurankajärven rannalla. Toivo kertoo, että kun he hankkivat Ailin kanssa talon vuonna 1974, se oli huonossa kunnossa ja ympäristö hoitamatta. Perhe muutti taloon peruskorjauksen jälkeen vuonna 1979. Myöhemmin talo on uudelleen perusteellisesti korjattu ja laajennettu omin käsin. Nyt talo on erinomaisessa kunnossa kaikkine mukavuuksineen. Suuri mansikkamaa, juurikasvimaa, hedelmätarha, pihanurmikko ja kaikki kertoo isäntäväen ahkeruudesta. Rannassa on rantasauna ja omin käsin pystytetty hirsinen savusauna ja grillikota.

Sukuneuvosto on kaksi kertaa kokoontunut Toivon ja Ailin kotona

Musiikin harrastus näkyy ja kuuluu

Musiikin harrastus on aina kuulunut Ailin ja Toivon elämään. Siitä olemme saaneet näytteitä sukkokouksissa. Olemme saaneet nauttia kauniista kansanlauluista duettona ja kanteleen säestyksellä. Kanteleita on kodin seinillä useita, sekä perinteisiä että viisikielisiä, joita Topi on itsekin rakentanut. Soitin vaihtuu helposti viuluun. Pianokin odottaa soittajaansa.

Toivo ja Aili esiintyvät yhdessä erilaisissa tilaisuuksissa. He laulavat kanteleen säestyksellä perinteisiä suomalaisia lauluja. Kirkkokuoro kuuluu harrastuksiin.

Toivon ja Ailin arkeen kuuluu osallistuminen eläkeläisten päiväkeskuksen toimintaan. Topilla on koko ajan käynnissä pienkanteleiden rakennustyö. Hän osallistui pienkanteleella kansalaisopiston perinnelahjakilpailuun ja tuli palkituksi.

Toivon ja Ailin kotona on soitinten lisäksi runsaasti muistoarvoltaan merkittäviä esineitä ja huonekaluja. Niitä voitiin tarkastella vuoden 2008 sukuneuvoston kokouksessa.

Kuva. Toivon ja Ailin koti Peurankajärven rannalla

Kuva. Ailin ja Toivon duetto vuodelta 2006 pienkanteleen säestyksellä

Kuva Soitin on vaihtunut viuluun. Seinältä löytyy lisää soittimia mm. erikokoisia viuluja, kanteleita, virsikanteleita.

Vasemmalla Toivo esittelee äitinsä Lyydi Marian tekemää seinävaatetta. Sen on äiti tehnyt kansanopistossa noin 8 vuosikymmentä sitten

Oikealla nykyaikaiset "käsikivet". Topi on hankkinut kotiinsa nykyaikaisen pienoismyllyn, jossa voi kätevästi jauhaa puuro- tai velliainekset kotona jyvistä jauhoiksi. Jyviä voi ostaa suoraan viljelijöiltä ja jauhaa itse ilman välikäsiä juuri sellaisiksi kuin haluaa.

Poimintoja pula-ajan enolaisten elämästä

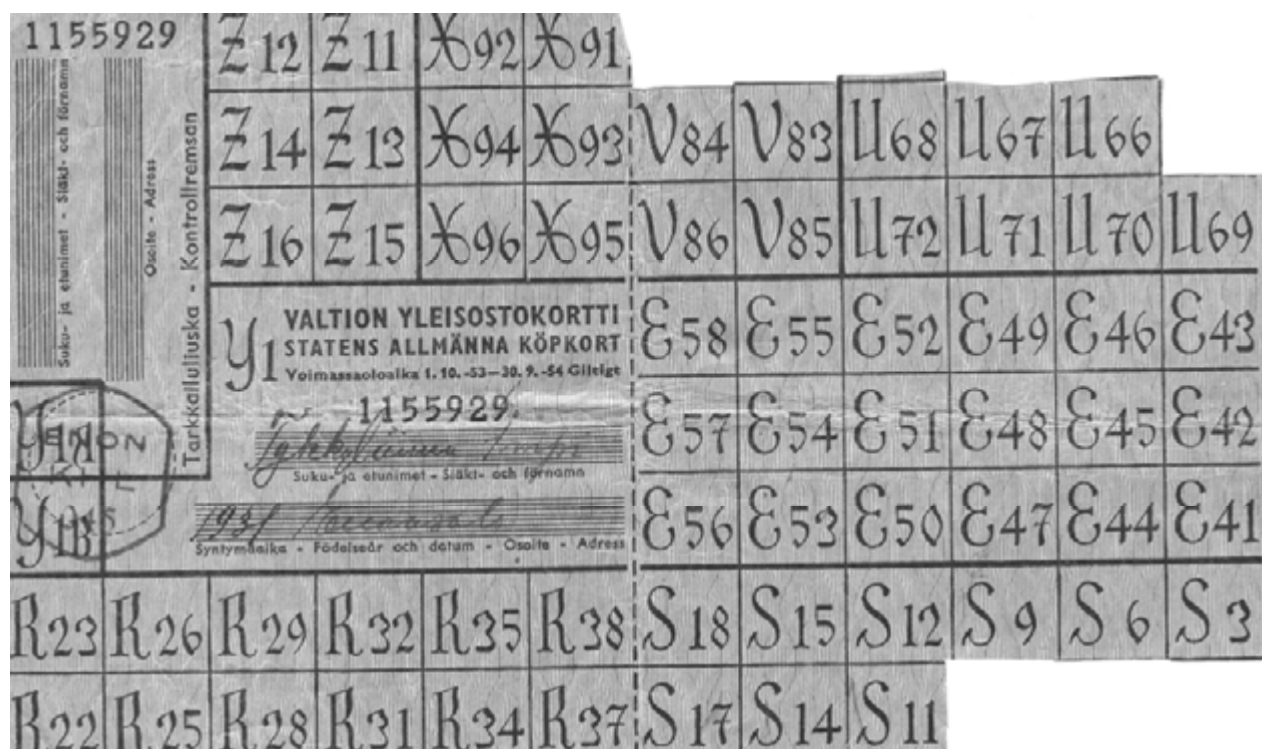
Kesän sukkokokouksen teemana on talvisodan aikainen evakkoretki lähinnä Tykkyläisten suvun keskeiseltä alueelta Enonkunnasta. Sota synnytti Suomeen mm. vaikean elintarvikepulan, josta kukin joutui selviytymään parhaan taitonsa mukaan. Valtakunnassa oli kansanhuoltoministeriö, joka valtakunnan taolla hoiti ongelmaa parhaan taitonsa mukaan ja monesti kovalla kädellä. Koko valtakunta oli ongelmissa, mutta joillakin oli silloinkin kovempaa kuin toisilla.

Elintarvikkeiden säännöstely

Talvisodan alla lokakuussa 1939 alkoi Suomessa elintarvikkeiden säännöstely. Aluksi kahvi ja sokeri joutuivat kortille. Leipävilja tuli kortille 1940. Säännöstely tiukkeni jatkosodan aikana.

Pahimmillaan oli Suomessa voimassa 51 korttia ja lähes kaikki elintarvikkeet olivat kortilla.

Elintarvikepula väheni vähitellen, mutta korttiaika jatkui kuitenkin vuoden 1953 lopulle. Ohessa kuva yleisostokortista, joka on annettu syksyllä 1953 ja olisi ollut voimassa vielä syyskuun 1954 loppuun, ellei säännöstely olisi lakannut. Elintarvikekortista leikattiin ostettaessa pieni pala pois, merkiksi siitä, että henkilö oli saanut korttiannoksensa. Kuvan kortista on leikattu ruutuja pois, mikä tarkoittaa sitä että kortin haltija Impi Tykkyläinen on ostanut kyseistä elintarviketta säädetyn annoksen. Yleisostokortissa on erilaisia ruutuja. Kansanhuotolautakunta ilmoitti, mitä säännösteltyjä elintarvikkeita milläkin ruudulla sai.

Kuva: Impi Tykkyläisen yleisostokortti ajalle 1.10. 1953 – 30.9.1954. Säännöstely loppui kesken kortin voimassaoloajan. Kortista on leikattu irti joitakin ruutuja merkiksi siitä, että Impi on ostanut säännösteltyjä tuotteita.

Elintarvikekortteja jakoi Kansanhuoltoministeriön alainen kunnan kansanhuoltolautakunta, jonka leima "KHL" näkyy kuvassa. Kortteja oli erilaisia sen mukaan miten paljon energiaa kunkin katsottiin tarvitsevan. Lasten kortti oli A-kortti ja kaikkein raskaimman työn tekijöillä oli E-kortti ja muut siltä väliltä. Yleisostokortissa on erilaisia ruutuja. Kansanhuoltolautakunta ilmoitti, millä ruudulla mitään tuotetta sai ostaa tai oli saatavilla.

Nykyisillä keski-ikäisillä ihmisillä on muistoja tuosta korttiajasta. Asiaan kuului, että säännöstelyn aikana oli kolmelaista kauppaa. Elitarvikkeiden korttikauppaa, vapaata kauppaa säännöstelemättömien tuotteiden osalta ja mustan pörssin kauppaa säännöstellyillä tuotteilla. Valvonta oli tiukkaa. Elintarvikkeiden tuottajat tietenkin pyrkivät käyttämään tai myymään säännösteltyjä elintarvikkeita ohi säännöstelyn. Tästä keskusteltiin mm. sukuneuvoston kokouksessa. Useimmat

korttiajan muistavat sukuneuvoston jäsenet asuivat maataloissa, joissa tuotettiin säännöstelyn alaisia elintarvikkeita omiin tarpeisiin. Nämä elintarvikkeet piti ilmoittaa tarkalleen kansanhuoltolautakunnalle. Jos ei ilmoittanut, niin siitä seurasi sanktioita. Varmaankin ilmoituksissa haluttiin pikkuisen vetää kotiin päin. Sen vuoksi kaikille oli jäänyt muistikuva, että pieni "sotapoliisien" pelko oli aina nahkassa. Kuinka todellista pelko oli, on vaikea tietää.

Yleisesti ottaen voitaneen sanoa, että maaseudulla maanviljelijäväestö selvisi säännöstelystä ja ruokapulasta vähemmällä kuin kaupunkilaisväestö. Esimerkkinä kaupunkilaisten vaikeammista oloista mainittakoon että isäni ja äitini kävivät noin vuonna 1948 Helsingissä Eino-veljen luona vierailulla. Eino oli hyvässä taloudellisessa asemassa, mutta kirjoitti kuitenkin, että isän piti tuoda omat eväät mukanaan, kun Helsingistä ei saanut ostettua ruokaa vieraita varten.

Viljaa jauhettiin salaa käsikivillä

Sukuneuvostossa syntyi keskustelu jyvien jauhamisesta jauhoiksi käsikivillä. Sukuneuvoston jäsenistä monet muistavat itsekin jauhaneensa käsikivillä. Aika tosin oli hiukan pyöristänyt yksityiskohtia. Sen kuitenkin kaikki muistavat, että käsikivillä jauhaminen ei ollut luvallista, vaan se piti tehdä salaa ”sotapoliisien” pelossa. Kivet piti pitää piilossa tai peittää heinillä tai jollain muulla tavalla jos tarkasajat tulivat.

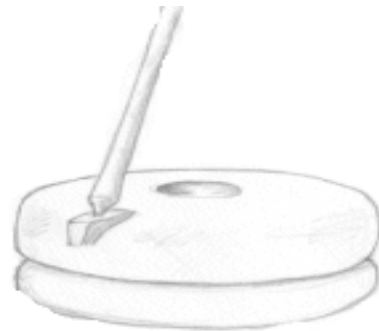
Näihin aikoihin varsinaisesti jyvät jauhettiin jauhoiksi myllyissä, joissa ilmeisesti oli tarkka kontrolli, kenelle jauhettiin ja kuinka paljon. Ajan tavan mukaan kuitenkin kaikkea viljaa ei haluttu tuoda lautakunnan tietoon, oli ylimääräinen vilja jauhettava jossakin muussa kuin varsinaisissa myllyissä. Sen vuoksi vanhoja käytössä olleita käsikiviä otettiin käyttöön ja niillä jauhettiin kansanhuoltolautakunnalta salaa jyviä omiin tarpeisiin.

Tykkyläisten suvulla käytössä olleita käsikiviä ei tiettävästi enää ole tallessa. Oheisen kuvan kivet ovat olleet käytössä Rantavaarassa Eino Ikosen talossa ja ne ovat näytillä vanhan aitan ovelle. Kivistä oikeanpuoleinen oli alakivi, joka pysyi paikallaan reikään asetetun tapin avulla. Vasemmanpuoleinen oli yläkivi, jonka reiästä jyvät kaadettiin kivien väliin. Kivessä näkyy lovi, johon asetettiin tappi kiven pyörittämistä varten. Tavallinen menettely oli, että kiveä pyöritettiin sauvalla, jonka toinen pää oli kiven lovessa ja toinen pää oli kiinni jossakin ylempänä. Jauhaminen tapahtui siten, että jyvät kaadettiin yläkiven reiästä ja kun kiveä pyöritettiin, jyvät jauhautuivat jauhoiksi. Jauhot valuivat kivien alla olevaan laariin. Jauhojen keräämiseen käytettiin ison linnun, tavallisesti kanan siipeä.

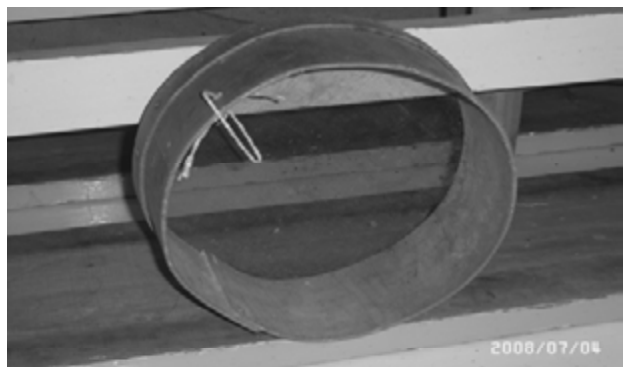
Kuten arvata saattaa, eivät jauhot olleet kovin tasalaatuisia ja niissä oli jäljellä jyvien kuoriosat. Niinpä jokaisella emännällä oli käytössään käsiseula, jolla saatiin seulotuksi jauhot leipomiskuntoon. Oheisessa kuvassa on kotonani ollut seula täydessä seulontakunnossa vuonna 2008. Seulan kehikon halkaisija on noin 40 cm.

Kuva. Käsikivet aitan seinällä, vasemmalla yläkivi ja oikealla alakivi. Yläkiven lovin oli kiven pyörittämistä varten.

Kuva. Käsikivien toimintaperiaate, Jyvät pantiin yläkiven reiästä. Jauhot koottiin alustalta linnun siivellä

Kuva. Seula oli tehty vanerikehikosta, johon oli kiinnitetty tiheösilmainen teräsverkko. Seula oli joka kodin keittiöväline pula-aikana.

Käsikivillä jauhettiin pieniä eriä. Impi-sisko on kertonut, että äiti lähetti jonkun lapsista jauhamaan jauhoja pussillisen kerrallaan joko Antti Tykkyläisen taloon Iljalaan tai Tolvasen taloon. Erkki muistaa, että käsikivillä jauhettiin niitä viljoja, jotka oli talvisodan evakkoretken alla piilotettu eri paikkoihin. Se oli jäänyt kaikkien mieleen, että jauhaminen oli salaista.

Elintarvikesäännöstelyn jälkeen viljat jauhettiin myllyissä, joita oli Enonsalolla mm. Antti Tykkyläisellä. Myös myllyissä jauhettuja jauhoja oli tarpeen suloa, joten seulalla oli käyttöä vielä säännöstelyn jälkeenkin.

Joka kodin välineitä pula-ajalla

Kahvirännäli lienee kuulunut jokaisen kodin välineisiin. Se on metallista tehty astia, jossa on kansi ja sisällä propelli, johon on yhdistetty kannen läpi viety kampi. Kammesta pyörittämällä sekoitettiin paahdettavana olevaa kahvierää. Rännäliä kerrotaan käytetyn kahvin lisäksi mm. ohran paahtamiseen. Kahvia sai joskus kaupasta paahtamattomana, jolloin se paahtettiin kotona rännälissä.

Kuva. Janne Tykkyläisen talossa oli myös rännäli, joka aikanaan ruostui pahasti. Oheinen kappale on samanlainen ja kunnostettu käyttökuntoon.

Sokerisakset olivat käytössä varsinkin sokerin säännöstelyn aikana ja ehkä vielä sen jälkeenkin vanhasta muistista. Kaupasta saatu palasokeri halkaistiin sokerisakseilla kahteen tai neljän osaan ennenkuin se pantiin tarjolle sokeriastiaan kahvin juonnin yhteydessä. Ennen palasokeriaikaa myytiin ns. toppasokeria, jolloin sokerin paloittelu oli vieläkin tärkeämpää.

Kuva oikealla. Sokerisakset

Kahvimylly oli joka kodin tarvike siihen saakka kun kahvia alettiin myydä valmiiksi jauhettuna. Pula-ajan jälkeenhän kahvia myytiin neljänneskilon paketeissa papuina ja kutakin keittokertaa varten jauhettiin tarvittava määrä.

Kuva. Janne Tykkyläisen talon kahvimylly hiukan huonossa kunnossa. Janne heitti sen kerran "tunkiolle" tarpeettomana. Pelastettu kahvimylly on nyt arvokas muistiesine

Janne Tykkyläisen syntymästä 110 vuotta

Isäni Janne Tykkyläinen syntyi vuonna 1899. Jannen syntymästä ja lapsuusajasta ei kukaan enää ole kertomassa. Mielenkiintoista on yhdistellä säilyneitä dokumentteja, historian tapahtumia ja muistikuvia toisiinsa. Seuraavassa käsitellään muutamia poimintoja Jannen lapsuudesta ja nuoruudesta, dokumentteja, Jannen itsensä kertomia ja muiden kertomia muistikuvia. Isoja asioita 1900-luvun alussa olivat mm. sortovuodet, yksikamarisen eduskunnan syntyminen, Suomen itsenäistyminen, vapaussota jne. Osasta on jotain muistitietoa jäljellä, kertojat ovat kuolleet.

Syntymä

Janne syntyi Iljalan talossa, josta on aikaisemmin tässä lehdessä kerrottu. Iljalan isäntä oli Mikko Mikonpoika, s. 1855, Iljan Ukko-Mikko. Tuo vuosi 1899 oli merkittävä vuosi Iljalassa. Perheeseen oli syntynyt 10 lasta, joista talossa asuivat Mikko 22 vuotta, nuoren vaimonsa Alinan kanssa, Matti 17 vuotta, Otto 10 vuotta ja pieni Onni -poika 2 vuotta. Vanhin lapsi Kaisa oli avioitunut Heikki Justanderin kanssa ja oli jo kahden lapsen äiti. Muut viisi lasta olivat kuolleet. Toukokuun 31. päivä perheen äiti Kaisa menehtyi alle 45-vuotiaana ja haudattiin 5. kesäkuuta. Poika-Mikolle ja Alinalle syntyi esikoinen Janne Edvard heinäkuun 4. päivänä.

Jannen syntymästä on merkintä Enon kirkonkirjoissa. Kuva on kopio mikrofilmiltä. Kuva on saatu Pentti Heikuralta. Henkilöille on merkitty ”ammatti” – talollinen, talollisen poika, lois. Tämä perinne jatkui vielä pitkälle 1900-luvun jälkipuoliskolle asti, jolloin nykyinen virkatodistus tuli käyttöön ja ”tittelit” jätettiin pois.

Kuva. Kopio Enon seurakunnan kirkonkirjoista; saatu Pentti Heikuralta

Muistitietoa vuodelta 1899

Sakari Sarola kertoi sukuneuvoston kokouksessa tuosta kesästä 1899 isänsä Otto Sarolan, ent Tykkyläinen, kertomana. Äidin kuolema oli 10-vuotiaalle Otolle raskas. Kun äidin hautajaisiin valmistauduttiin, oli Otolle sanottu, että hänen pitää jäädä kotiin. Ottoa tämä harmitti, ja hän isältään aneli lupaa päästä mukaan äitiä saattamaan. Isä oli lopulta sanonut, että pitäähän pojan päästä äitiä saattamaan. Ja niin Otto pääsi saattamaan äitiä. Hautajaiset alkoivat ajan tavan mukaan kokoontumisella vainajan kotiin. Kotoa lähdettiin hevoskyydillä Uimaharjuun, josta laivalla Pielisjokea pitkin mentiin Kaltimoon, nyk. Enoon, jossa vainaja siunattiin ja haudattiin. Sakari kertoi isänsä kertoneen, että Pielijoelle oli vuonna 1899 kova tulva. Vesi oli Uimaharjussa laivalaiturin tason yläpuolella. Myös Jannen syntymästä oli Otto kertonut. Otto joutui hoitamaan Janne-vauvaa.

Pielisjoen tulvasta 1899 on sanottu, että vesi oli silloin Joensuun kohdalla 2 metriä normaalin yläpuolelle. Vuoksen vesistössä veden sanotaan olleen korkeammalla kuin kertaakaan jääkauden jälkeen.

Kaupunkimatka Uimaharjasta Joensuuhun 1900-kuvun alussa

Pielisjoen kanavointi oli saatu valmiiksi 1870-luvulla. Joella liikennöi 1900-luvun alussa useitakin laivayhtiöitä. Uimaharjasta Joensuuhun liikennöi luultavasti laiva lähes joka päivä. Kesäaikaan matka laivalla Joensuuhun oli kätevä verrattuna hevoskyytiin.

Isän vanhin muisto, josta hän lapsille kertoi, oli hänen isänsä Mikon, s. 1877, kanssa tekemä kaupunkimatka Joensuuhun pikkupoikana. Matka Joensuuhun tehtiin parhaalla tavalla, eli laivalla Pielisjokea pitkin. Autoja ei vielä ollut eikä rautatietä oltu rakennettu. Laivamatka kesti melkein päivän ja Joensuussa oli yövyttävä. Matkakokemuksenaan isä kertoi, että Isä-Mikolla matkanteko kääntyi matkatoverin kanssa viihteelle ja huolenpito pojasta oli heikkoa. Ikävänä asiana oli jäänyt mieleen, että poika oli vähällä jäädä laivasta Jakokosken laiturilla.

Vanhin valokuva Jannesta

Isäni vanhasta albumista löytyi valokuva, joka kuvaan kirjoitetun tekstin mukaan on Janne. Poika on kuvassa enintään alakouluiässä.

Kun tuohon aikaan otetut valokuvat ovat enimmäkseen Joensuussa valokuvaamoissa otettuja, tuntuu hyvinkin mahdolliselta, että Mikko oli kaupunkiseissulla vienyt poikansa valokuvaan.

Junalla voi käyvä päiväselti Joensuussa

1900-luvun alussa kulkulaitosjärjestelmän muodostivat vesiliikenne ja hevosliikenne, johon liittyi kestikievarilaitos. Erittäin merkittävä asia oli rautatien saaminen Joensuusta Uimaharjun kautta Lieksaan ja Nurmekseen. Ajasta ennen rautatien rakentamista on vähän muistissa säilynyttä tietoa. Olemme tottuneet pitämään rautatietä itsestään selvänä asiana. Jannen isä Mikko on kuitenkin aikanaan kertonut mm. pojanpojalleen Mikolle asiasta. Hän piti pitkään majataloa Uimaharjussa ja oli hyvin perillä liikenteen kehityksestä. Hän oli

Kuvan yhteydessä on toinenkin kuva samanikäisestä pojasta.

Kuva. Ensimmäinen kuva Jannesta 1900-luvun alussa

kauppiaana joutunut käymään Joensuussa useinkin ja koki käytännössä miten suuri helpotus rautatie oli. Kun aikaisemmin kaupunkimatka kesti ainakin kaksi tai kolme päivää, niin junalla "piäs käymään päiväselti Joensuussa".

Nyt tiedämme, että rautatien vaikutus oli todella suuri. Rautatien alle jäi mm. Tykkyläisten omistamia maita Uimaharjun ja Haapalahden alueella. Uimaharjun kylä alkoi kehittyä nopeasti. Ennen rautatietä Uimaharjussa oli vain muutamia taloja eikä lainkaan "kylää". Ihmiset elivät maataloudesta ja asuivat peltojensa lähellä talollisina, torppareina, palkollisina tai loisina.

Armollinen Asetus

uusista rautatierakennuksista.

Annettu Tsarskoje Selossa 11 p:nä Joulukuuta (23 p:nä Marraskuuta) 1906.

Hänen Majesteettinsa Keisari on, Suomen Valtiosäätyjen alamaisesta esityksestä, 11 päivänä Joulukuuta (28 päivänä Marraskuuta) 1906 Tsarskoje Selossa ollessaan suvainnut Armossa määrätä:

että normaaliraiteinen rautatie on rakennettava Joensuun kaupungista Pielisjoen länsipuolitse sekä Pielisjärven itäpuolitse Uimaharjun ja Lieksan kautta Nurmekseen siitä laaditun ehdotuksen mukaan ja 13,640,000 markaksi lasketulla kustannuksella;

että normaaliraiteinen rautatie on rakennettava Laurilan seisahduslaiturilta Oulun—Tornion radalla Rovaniemen kirkonkylään, sitä varten tehdyn ehdotuksen mukaan, 9,312,000 markaksi lasketuilla kustannuksilla;

että normaaliraiteinen rautatie Seinäjoen asemalta, Kristiinankaupunki ja Kaskinen päätekohtina, Kauhajoen ja Teuvan pitäjien kautta on rakennettava, haarautuen sanottuihin kahteen kaupunkiin Perälän kylän seuduilla, ja kuluvana varainhoitokautena pantava työlalaiseksi, sekä että tämän radan kokonaiskustannukset lasketaan 11,500,000 markaksi;

että näiden rautatierakennusten työlalaisiksi pakenemista varten määrätään Joensuun—Lieksan—Nurmeksen rataa varten 2,000,000 markkaa.

Keskin—Rovaniemen rataa varten 1,500,000 markkaa sekä Seinäjoen—Kristiinankaupungin ja Kaskisten rataa varten 1,500,000 markkaa; sekä

että töiden aloittamisen ehdoksi mainituilla radoilla määrätään että asianomaiset kunnat tahi yksityiset henkilöt edeltäpäin sitoutuvat vastamaan siitä rahamäärästä, jolla maan lunastus ja rautatien aikaansaamien haittojen korvaus saattaa nousta yli sen määrän, minkä Hallitus erityisen arvion mukaan kohtuulliseksi näkee.

Ministerivaltiosihteeri A. Langhoff.

Ohessa kuva siitä hallinnollisesta päätöksestä, joka käynnisti rautatien rakentamisen Joensuusta Nurmekseen. Jo rakennustyö synnytti runsaasti työpaikkoja ja muutti elämää.

Suomihan oli noihin aikoihin autonominen suuriruhtinaskunta, jossa oli vuoden 1899 helmikuun manifestin jälkeen ollut käynnissä ensimmäinen sortokausi, venäläistamisprosessi. Se ei liene näkynyt Enossa erityisemmin.

Rautatiepäättös tuo tuulahduksen siitä, mikä Suomi oli vielä Jannen lapsuudessa. .

Päättös oli ”**Armollinen asetus**”, jolla ”**Hänen Majesteettinsa Keisari on, Suomen Valtiosäätyjen alamaisesta esityksestä suvainnut Armossa määrätä, että ..**”

Allekirjoitus oli ministerivaltiosihteerin, joka esitteli asiat keisarille Pietarissa.

Kuva. Keisarin Armollinen asetus Uimaharjun rautatien rakentamisesta

Suomi itsenäistyi Jannen ollessa 18 vuotias

Linnoitustyöt Uimaharjussa

Omat vanhempamme eivät juurikaan ole kertoneet Suomen itsenäistymisestä. Enossa tosin eivät maailman tapahtumat erityisesti vaikuttaneet arkielämään. Joitakin asioita kuitenkin on Jannekin kertonut.

Ensimmäisen maailmansodan lähestyessä Venäjän Keisari Nikolai II pelkäsi saksalaisten hyökkäystä Venäjälle Suomen kautta. Tämän varalta hän pani toimeen laajat linnoitustyöt Suomen alueella. Näitä töitä tehtiin usean vuoden aikana ja ne päättyivät vuonna 1917 vallankumoukseen. Linnoitustyöt tuntuivat myös Enossa ja Uimaharjussa. Pitkin Pielisjoen vartta rakennettiin linnoituksia, joita varten paikkakunnalle tuli venäläisiä miehiä.

Janne oli siihen aikaan varttumassa mieheksi ja ajeli isä-Mikon majatalon kyytejä. Hän kertoi

venäläisistä miehistä ja herroista, joista ainakin yksi herra oli vinosilmäinen kirgiisi. Mies oli yksijalkainen ja käytti toisena jalkana puujaltaa. Jostakin syystä hän oli jättänyt puujalkansa Uimaharjun asemalle ja Janne oli sitten joutunut hakemaan sen puujalan asemalta herralle.

Venäjän vallankumous lopetti välittömästi linnoitustyöt, tietenkin myös Uimaharjussa. Vallankumouksen jaloista joutuivat monet pietarilaiset pakenemaan. Osa pakeni Suomen kautta Pohjois-Venäjälle. Näitä Kronstadin pakolaisia ilmaantui myös Enoon ja ehkä enemmän Ilomantsiin. He olivat hyvin nälissään ja monet kuolivat siihen, että söivät nälissään liian paljon tyhjään vatsaansa.

Sotilasura alkoi vapaussodassa

Suomessa poliittinen tilanne kärjistyi samaan aikaan. Maassa muodostettiin punakaarteja ja valkokaarteja ja valmistauduttiin taisteluun. Toivo Rädyn mukaan Enossakin oli punakaarteja ja valkokaaarteja, jotka ennen sotaa toimivat rauhanomaisesti lähinnä järjestyksen turvaamiseksi. Sodan syttyä tilanne jonkin verran kärjistyi, mutta Pohjois-Karjalassa tilanne kärjistyi Rädyn mukaan pahaksi vain Joensuussa, jossa punakaartit antautuivat jo sodan alkuvaiheessa.

Janne joutui mukaan vapaussotaan valkoisten puolella. Hän ei kertonut vapaussodan tapahtumista juuri mitään. Oletettavasti Jannen vapaussotakokemukset liittyvät Joensuun tapahtumiin. Lapsille syntyi kuitenkin sellainen vaikutelma, että vapaussota oli raskas ja vastenmielinen kokemus 18-vuotiaalle nuorukaiselle. Janne kuului niihin ikäluokkiin, jotka joutuivat kolmeen sotaan: vapaussotaan, talvisotaan ja jatkosotaan. Lapsena muistan kun isä "kehuskeli" että "kolomessa sovassa oun ollu ja tiällä on piä". Kyllä siinä lapselle tuki selväksi että ainakin muutama sotaan sitä aikuisena joutuu.

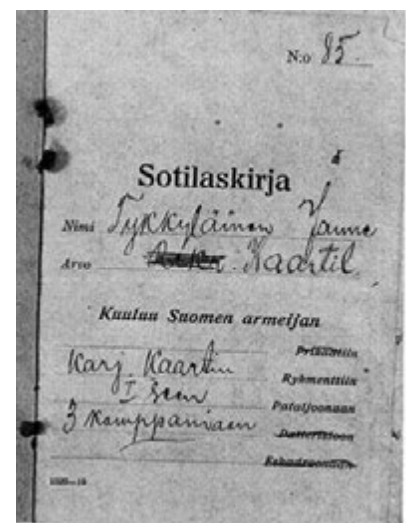
Kuva. Vapaussodan veteraanijärjestö muisti Jannea 80-vuotismerkkipäivänä 4.7.1979

Varusmiehenä Viipurissa Karjalan Kaartin rykmentissä

Autonomian loppuessa Suomessa ei ollut omaa armeijaa. Itsenäistymisen jälkeen valkokaarteista tuli Suomen armeija. Isä astui tuohon armeijaan

varusmiehenä 24.10.1919 Viipurissa Karjalan Kaartin rykmenttiin I pataljoonaan 3. komppaniaan.

Kuva. Karjalan kaartilaisen sotilaskirjan kansi ja nimilehti. Sotilasarvoksi on päällekorjauksella merkitty "kaartilainen"

Suomen armeija oli vuonna 1919 hyvin nuori, mutta asiakirjat näyttävät olleen jo ihan kunnossa.

Varusteet, jotka luetellaan toisaalla sotilaskirjassa, tuntuvat ihan asiallisilta..

Nimi Tykkyläinen Janne	Täydellinen nimi Tykkyläinen Janne Edward
Arvo	
Tunnusmerkit Vartalot, vaaleat	Syntymäpaikka ja -aika Kns. Uusimaa - hargu 4.7-99
Suuren pipreä, sinä, kappi, Kuvut, puskat.	Suäly tai ammatti Maanviljelijä
Päivä, jolloin tullut 24.10-19.	Viimeinen asuinpaikka Kns. Uusimaa - hargu
	Naimut tai naimaton Naimaton
	lasta
Kuukausipalkka Smk. 20.-	Isän nimi ja suäly Mikko Tykkyläinen Maanviljelijä
Kapteeni Miettinen 3 kuukauden ja alustaa.	Vanhempien tai lähimmän sukulaisen nimi ja asuinpaikka Mikko ja Minna Tykkyläinen Kns. Uusimaa - hargu

Kuva vas. Kaartilainen Janne Tykkyläisen sotilaskirjan ensimmäinen aukeama

Kuva oik: Kaartilainen Janne Tykkyläinen, 20, vuonna 1919, jo vapaussodan veteraani

Ensimmäinen oma koti

Kuva: Jannen ja Hannan ensimmäinen koti Ahovaara vuonna 1927 asuintalona ja vuonna 1996 kesämökinä.

Jannen ja Hannan ensimmäinen koti on edelleenkin pystyssä. Heidän jälkeensä talossa

Muut lehdet: KARJALAINEN: 50 vuotta, Raija Komppula

KARJALAINEN PE 14.11.2008

PÄIVÄSTÄ PÄIVÄÄN

Rakkaudesta matkailuun

Professori Raija Kompula kuuluu Kolin kehittämisen innokkaisiin puolestapuhujiin.

MERKKIPÄIVÄ

JOENSUU

Kirsi Väänänen

Professori Raija Kompulan kirjautus on liittyä matkailuun. Hän on vielä ensi vuoden joensuun yliopiston matkailualan opetus- ja tutkimuslaitoksella matkailu-

maisterinkoulutuslokonaistut-
ta, joista toinen sisällyää matkai-
lulohkotoinnan ja vapaa-ajan
liiketoiminnan tutkimukseen.

- Olen vuodesta 1992 alkaen
valvainta panostanut matkailu-
toimialaan. Mieluisimpia tutki-
musaiheita ovat olleet toisaal-
ta yritystyytys ja toisaalta pienten
ja keskisuurten yritysten mat-
kailumarkkinoinnin ja matkai-
lun tuotekehitys, Kompula

hän harrastaa tyttärensä kanssa
laskettelema.

Lieksassa oli hyvä asua

Raija Kompula asui Lieksassa
viisi ensimmäistä elinvuottaan,
ja seuravaksi 14 vuoden jakson
muutena puolisona ja äitinä.

- Olinmuu edelleenkin
mielillämme Lieksassa, jos
työkuviot olisivat toiset, Komp-

Professori Raija Kompula, Joensuun yliopiston Aurora II on hänen työympäristöään. KUVA: JOON TURKINEN

taja, Kompula harvicki pätevyi-
den ja innostui lisäopintoja
suorittaessaan yhä enemmän
matkailualasta.

50 VUOTTA: RAIJA KOMPULA

• Syntynyt 15.11. 1958 Pietarselvi-
li. Omaa sukua Tahvanainen.

• Kirjoittanut muun muassa kaiki-
matkailu- ja elämäntyyli-

Merkkipäivä Joensuu, Riitta Väisänen, 14.11.2008

-Kun yhdistymme Kuopion yliopiston kanssa, teemme työniakoa, ja meillä on kaksi

-Yhteistyön taso Pohjois-Karjalassa on todella paljon kehittynyt. Maatilamatkailu on Itä-

Suomessa aivan eri tasolla kuin Länsi-Suomessa, jossa se on lapsen kengissä, Komppula vertaa. Komppula on yksi intomielinen Kolin kehittämisen puolestapuhujista. Vapaa-aikanaan hän harrastaa tyttärensä kanssa laskettelua.

Lieksassa oli hyvä asua

Raija Komppula asui Lieksassa viisi ensimmäistä elinvuottaan ja seuraavaksi 14 vuoden jakson nuorena puolisona ja äitinä. -Olisimme edelleenkin mielellämme Lieksassa, jos työkuviot olisivat toiset, Komppula sanoo. Pielisjärven metsissä oli ihana vaeltaa. -Mieheni on ahkera erämies. Kun muutimme omakotitaloon, piti saada koira, ja meillä on ollut Suomen pystykorvanarttuja, usein kaksikin samaan aikaan. -Siinä vaiheessa kun perhe asettui Lieksaan, ja Raija Komppula sai opettajan sijaisuuden kauppaopistosta, hän alkoi pohtia itselleen erikoisalaa. Kauppaopistosta puuttui pätevä talousmaantiedon opettaja. Komppula hankki pätevyyden ja innostui lisäopintoja suorittaessaan yhä enemmän matkailualasta. Lopulta hän väitteli Lapin yliopistosta ensimmäisenä matkailuakan tohtorina. -Kuinka tässä näin kävikään? Kun olin Vaasassa opiskelemassa maisteriksi, tuntui opettajaksi ryhtyminen pahimmalta vaihtiehdolta, Komppula muistelee huvittuneena.

Perjantaina järjestetään Joensuun laulutalossa seminaari ”Rakkaudesta matkailuun”. Komppula on kutsunut mukaan yhteistyökumppaneita ja työhön liittyviä sidosryhmiä.

50 vuotta: Raija Komppula

Syntynyt 15.11.1958 Pielisjärvellä. Omaa sukua Tahvanainen
Kauppatieteen maisteri 1985 Vaasa, Kauppatieteen lisensiaatti 1996 Turku. Yhteiskuntatieteen tohtori 2000 Rovaniemi. Markkinoinnin professori. Joensuun yliopisto. Matkailuliiketoiminnan professori, Joensuun yliopisto. Matkailun pienyrittäjyyden ja tuotekehityksen dosentti, Lapin yliopisto Toiminut Joensuun yliopiston kauppa- ja oikeustieteiden tiedekunnan varadekaanina. Kirjoittanut mm. kaksi oppikirjaa alaltaan. Matkailun edistämiskeskuksen johtokunnan jäsen, Laplands Hotels Oy, hallituksen jäsen, Joensuun Osuuspankin hallituksen jäsen, Savonlinnan Seurahuone Oy, hallituksen jäsen Avioliitto 1985, puoliso Pekka Komppula. Tytär Hanna. Perheenjäsenenä ollut suomenpystykorvia vuodesta 1988, nykyinen pystykorvanarttu Muru Harrastukset: laskettelee ja kesämökkeilee Ei vastaanottoa

Toimittajan huom: Raija on Tykkyläisten Sukuseuran jäsen. Äiti on Aune Jannentytär o.s. Tykkyläinen.

Uusi vauva

Iisak Markus Daniel Tykkyläinen

19. helmikuuta 2009 Kajaanissa.

Kuva kastetilaisuudesta. Kädet kuuluvat vanhemmille Pauliinalle ja Markukselle, velipojille Aapolle ja Eliakselle sekä kastepapille ja kummeille.

Kesäteatteriin

Marjaana on ohjannut Parikkana kesäteatteriin näytelmän Kukonkanta ja Kananhätä. Marjaana on näytelmän toinen käsikirjoittaja.

Näytelmän esittää Rautjärven ja Kaakon Kansalaisopiston näytelmäpiiri.

...mutta metsän tummuus mulle tuokaa
puunto pilven, johon päivä hukkuu,
siinto vaaran tuulisen mi nukkuu,
tuoksut vanamon ja varjot veen;
niistä sydämeni laulun teen."
Eino Leino

Rautjärven ja Kaakon Kansalaisopiston näytelmäpiiri esittää:

Kukonkanta ja Kananhätä

Parikkalan kesäteatterissa
Ensi-ilta su 5.7.-09 klo 19

Kaikki näytökset alkavat klo 19		Käsikirjoitus
to 9.7.	su 26.7.	Sirkka Laine
su 12.7.	ti 28.7.	Marjaana Tykkyläinen
to 16.7.	to 30.7.	Ohjaus
su 19.7.	su 2.8.	Marjaana Tykkyläinen
to 23.7.		Tuottaja
		Kyösti Roiha
		Toteutus
		Teatteriryhmä Kukonhännät

Liput 12€ / 6€, veteraanit ilmaiseksi. Lippujen ennakkotilaus 0500 772 127
<http://kukonkanta.tarinot.fi>

Marrasku 2009 Antti Järvelä / Jari Tykkyläinen

"Virvon varvon tuoreeks
terveeks, tulevaks vuodeks.
Vitsa sulle, palkka mulle."

Palmusunnuntaina 5. huhtikuuta soi jäsenlehden toimituksen ovikello. Kuinka ollakaan, siellä oli joukko pikku noitia. Virpomään mummoa olivat tulleet.

Kuva. Pikku noidat Aino, Luna, Olga ja Aune virpomassa mummoa. Aunea avustaa äiti Hanna Azeredo.

Tykkyläisten sukuseuran sukukokous 18. heinäkuuta 2009

Hotelli Vuolake Laukaa

Ohjelma

- 10.00 Kokoon tuleminen ja tulokahvit, Karjalan piirakka ja munavoi
11.00 Lipunnosto
Sääntömääräinen sukukokous
Johdatus sukukokouksen aiheeseen
Kokouksen aikana lapsille nukketheateri työpaja Marjaanan johdolla
13.00 Lounas
- lohikiusaus tai kinkkukiusaus, vihreä salaatti, leivät ja juomat
14.00 Ohjelmaa
- talvisodan evakkorekistä kertova filmi, Lauri Tykkyläinen
- Suomen joutuminen talvisotaan, Antti Ikonen
- evakossa mukana olleiden puheenvuoroja ja haastatteluja, Toivo Ikonen kertoo ja haastattelee
- evakossa olleiden muisteluja
- evakkoon ja sota-aikaan liittyviä musiikkiesityksiä ja yhteislaulua
- Erkki Ikonen kertoo soittimista
Noin 15.00 loppukahvit

Kokouksen jälkeen halukkaille järjestetään tutustuminen Laukaan kirkkomuseoon. Laukaa on Keski-Suomen toiseksi vanhin pitäjä Jämsän jälkeen. Laukaaseen ovat kuuluneet kaikki nykyisen Laukaan naapurikunnat, mm. Jyväskylän kaupunki. Museokäynnillä on mahdollisuus tutustua Laukaan seurakunnan pitkään historiaan

Ruokailupakettiin kuuluu tulokahvit, lounas ja loppukahvit. **Ruokailupaketin hinta on 15 euroa aikuisilta ja 8 euroa alle 12-vuotiailta lapsilta.**

Hotellista varataan tarvittaessa tilaa lepoa ja lasten hoitoa varten.

Ilmoittautuminen sukukokoukseen 13.7. 2009 mennessä
maksamalla ruokailupaketin hinta Tykkyläisten
Sukuseuran pankkitilille 800018-70756575.
Tuokaa lapsia mukaan

Sukuseura tukee ruokailua 2 eurolla henkilöltä. Tämä on otettu huomioon edellä mainitussa ruokailupaketin hinnoissa.

Vuosikokouksen asialista yhdistyksen sääntöjen mukaan

1. Kokouksen avaus
2. Valitaan kokouksen puheenjohtaja, sihteeri, kaksi pöytäkirjan tarkastajaa ja tarvittaessa kaksi ääntenlaskijaa;
3. Todetaan kokouksen laillisuus ja päätösvaltaisuus
4. Hyväksytään kokouksen työjärjestys
5. Esitetään sukuseuran tilinpäätökset, vuosikertomukset ja tilintarkastajien lausunnot vuosikokousten väliseltä ajalta
6. Päätetään tilinpäätösten vahvistamisesta ja vastuuvapauden myöntämisestä
7. Vahvistetaan toimintasuunnitelma, tulo- ja menoarvio sekä liittymis- ja jäsenmaksu seuraavalle toimikaudelle
8. Valitaan sukuneuvoston puheenjohtaja sekä muut sukuneuvoston jäsenet
9. Valitaan kaksi tilintarkastajaa ja heille kaksi varamiestä seuraavaksi toimikaudeksi
10. Käsitellään muut kokouskutsussa mainitut asiat

TULOSLASKELMA TILIKAUDELTA 2007

Tuotot

Jäsenmaksut	710,00
<u>Sukukokous</u>	<u>416,00</u>
Yhteensä	1126,00

Kulut

Jäsentiedote, toimistokulut	553,55
Pankkikulut	79,32
<u>Muistamiset</u>	<u>14,80</u>
Yhteensä	1382,41

Tilikauden alijäämä 256,41

TASE

VASTAAVAA

Pankkitili 346,36

VASTATTAVAA

Oma pääoma 1.1. 2007	602,77
<u>Tilikauden alijäämä</u>	<u>256,41</u>
Yhteensä	346,41

TULOSLASKELMA TILIKAUDELTA 2008

Tuotot

<u>Jäsenmaksut</u>	<u>420,00</u>
Yhteensä	420,00

Kulut

Jäsentiedote toimistokulut	240,00
Pankkikulut	74,08
<u>Muistamiset</u>	<u>66,90</u>
Yhteensä	381,23

Tilikauden ylijäämä 38,77

TASE

VASTAAVAA

Pankkitili 385,13

VASTATTAVAA

Oma pääoma 1.1. 2008	346,36
<u>Tilikauden ylijäämä</u>	<u>38,77</u>
Yhteensä	385,13

Sukuneuvoston yhteystietoja

Puheenjohtaja Toivo Ikonen p. 0503587474
Varapuheenjohtaja Marjaana Tykkyläinen
p. 05 - 489230, 0405937725
Sihteeri Niilo Tykkyläinen p. 09 - 6981848
040 5658338, etunimi.sukunimi@kolumbus.fi
Esko Malinen p. 040 530 7922
Sakari Sarola p.017 - 761319
Terhi Tonttila p. 02 – 2341405, 451 349 738
Matti Tanninen p. 017 – 2625239

Taloudenhoitaja Antero Tykkyläinen
Eino Tykkyläinen p. 013 – 771653, 0500 377
482
Lauri Tykkyläinen p. 09 - 635103
Matti Tykkyläinen p. 013 - 771228

Sihteerin palsta

Sukuseuran jäsenmaksuja on kertynyt siinä määrin kuin toiminnan laajuus tällä hetkellä edellyttää. Kiitos kaikille maksaneille. Tämä jäsenlehti lähetetään edelleen kaikille niille. Joiden osoitteet ovat tiedossa. Sukuseuran toimintasuunnitelma seuraavalle kaudelle käsitellään kesän kokouksessa. Sukuneuvosto ei esitä muutosta jäsenmaksuun. Muutoinkin toiminta jatkuu suunnilleen enetiseen tapaan.

Toimintasuunnitelmassa on tilaa uusien ideoiden toteuttamiselle, mikäli niitä tulee esille. Edelleen on tilaa kirjoittelulle sukuseuran lehdessä. Sukulaisten yhteisöllisyyden kannalta olisi hyvin toivottavaa, että yksittäiset henkilöt avautuisivat ja kirjoittaisivat sellaisista omista asioista, joko nykyisistä tai muisteluista, jotka kiinnostavat jollakin tavalla muita sukulaisia.

Mehän elämme hajallaan Suomessa, Euroopassa ja maailmalla ja meidän identiteettimme rakentuu niin monin eri tavoin. Yksi osa sitä voisi olla, että juuremme Tykkyläisten suvun puolella ovat Pohjois-Karjalassa Enon kunnassa, missä sitten nykyisin elämme. Onhan meillä moniin muihin sukuihin verrattuna hyvinkin selkeästi juuret pitkältä ajalta pienellä alueella Enon kylässä Enossa.

Sukuseuran kotisivut

Kotisivujen ylläpitäminen on edelleen pikkuisen ongelmallista, mutta jotakin tapahtuu. Kotisivut on päivitetty edellisen lehden jälkeen ja päivitetään toivottavasti tämän lehden ilmestymiseen mennessä. Entiseen verrattuna suurin muutos on se, että sukuseuran jäsenlehti on siellä pdf-tiedostona ja aukeaa ilman salasanaa. Aukeaminen edellyttää laajakaistaa, koska lehden koko kasvaa kuvien vuoksi melko suureksi.